

Sygn.akt III AUa 1278/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Maria Jolanta Kazberuk

SO del. Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2016 r. w B.

sprawy z odwołania M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 września 2015 r. sygn. akt IV U 733/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz M. G. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt III AUa 1278/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 23 marca 2015 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) odmówił M. G. wyliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy, wskazując, że po raz pierwszy z wnioskiem o emeryturę wystąpił on przed dniem 31 grudnia 2008 roku.

M. G. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się stwierdzenia, że ma prawo do ustalenia wysokości emerytury w myśl art. 55 w/w ustawy.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 18 września 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do przeliczenia emerytury wnioskodawcy M. G. na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawcy M. G. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II). Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że

M. G. urodził się w dniu (...). W dniu 7 listopada 2008 roku złożył wniosek o emeryturę, po rozpoznaniu którego Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 19 grudnia 2008 roku przyznał mu prawo do dochodzonego świadczenia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. z okresu od dnia 1 stycznia 1997 roku do dnia 31 grudnia 2006 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 296,54% i został ograniczony do 250%. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. w O., na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. M. G. w dniu 12 czerwca 2014 roku złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury. Na podstawie decyzji z dnia 27 czerwca 2014 roku organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 czerwca 2014 roku. Na podstawie kolejnej decyzji organu rentowego z dnia 25 lipca 2014 roku wypłacono wnioskodawcy kwotę 52.630,66 złotych tytułem emerytury zawieszanej w okresie od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 roku o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2014 roku, poz. 169).

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że na skutek wniosku M. G., złożonego w dniu 9 marca 2015 roku organ rentowy decyzją z dnia 23 marca 2015 roku przyznał mu emeryturę od dnia 1 marca 2015 roku na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, ustalając jej wysokość na kwotę 5.737,60 złotych brutto. Na podstawie art. 103a w/w ustawy prawo do emerytury uległo zawieszeniu. Jednocześnie kolejną decyzją z dnia 27 marca 2015 roku odmówiono wnioskodawcy przeliczenia emerytury w oparciu o art. 55 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Emerytura wnioskodawcy obliczona wedle dyspozycji art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynosiłaby 7.033,18 złotych brutto.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór w niniejszej sprawie dotyczył możliwości ustalenia wysokości emerytury w oparciu o zasady wynikające z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w stosunku do wnioskodawcy, urodzonego przed dniem 31 grudnia 1948 roku, mającego ustalone - po dniu 31 grudnia 2008 roku - prawo do emerytury na podstawie art. 29 w/w ustawy, której wypłata była zawieszona z uwagi na dalsze zatrudnienie i wysokość osiąganego przychodu oraz występującemu o emeryturę na podstawie art. 26 powołanej wyżej ustawy również po dniu 31 grudnia 2008 roku. Sąd I instancji powołał stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 4 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt II UZP 4/13, zgodnie z którym ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 roku, który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku, ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Sąd Okręgowy w całości podzielił zaprezentowane w uchwale stanowisko Sądu Najwyższego.

Poza sporem w niniejszej sprawie było to, że wnioskodawca po uzyskaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku (z dniem 7 listopada 2008 roku) nadal pozostawał w zatrudnieniu, jak również to, że po ukończeniu wieku emerytalnego 65 lat, określonego w art. 27 ust. 3 pkt 1 cytowanej ustawy kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Sąd I instancji wskazał na treść uzasadnienia przywołanej powyżej uchwały Sądu Najwyższego. Podał, że stosownie do art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 (a więc po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz legitymowaniu się okresami składkowymi i nieskładkowymi wynoszącymi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Należy w tym miejscu przypomnieć, że ustawa emerytalna początkowo - do końca czerwca 2000 roku nie wymagała dla przyznania prawa do tego świadczenia rozwiązania stosunku pracy. Powyższe uległo zmianie po wejściu w życie art. 103 ust. 2a ustawy, zawieszającego prawo do emerytury do czasu rozwiązania umowy o pracę. Przepis ten dodany został przez art. 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2000 roku, Nr 9, poz. 118) i wszedł w życie z dniem 1 lipca 2000 roku. Stanowi

on, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Jak podniósł Sąd Najwyższy, sformułowanie „kontynuował ubezpieczenie” użyte w art. 55 ustawy emerytalnej, w istocie oznacza „nie rozwiązał stosunku pracy”, niezależnie od tego czy wystąpił o przyznanie emerytury (wcześniejszej lub w niższym wieku emerytalnym). Po pierwsze według Sądu Najwyższego oznacza to, że zawarta w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym mogłaby zostać spełniona także w sytuacji, gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a po drugie z przepisu tego nie wynika, aby wniosek o emeryturę w powszechnym wieku musiał być pierwszym wnioskiem o świadczenie. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że ten sposób wyliczania emerytury zaczął obowiązywać dopiero od dnia 1 stycznia 2009 roku zatem należy stwierdzić, że warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po dniu 31 grudnia 2008 roku, miał umożliwić wyliczenie emerytury w tzw. formule zdefiniowanej składki, której podstawę wymiaru stanowi suma składek składanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Ratio legis tego przepisu jest więc kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Konstatacja ta, nie pozwala na stwierdzenie czy wniosek o emeryturę po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego musiał być pierwszym wnioskiem o emeryturę, czy też mógł to być kolejny wniosek (np. poprzedzony tak jak w okolicznościach sprawy wnioskiem o emeryturę na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej), tyle że złożony po dniu 31 grudnia 2008 roku. Zatem, w ocenie Sądu I instancji, wbrew stanowisku organu rentowego wnioskodawca spełnił przedmiotową przesłankę, gdyż wniosek o emeryturę kapitałową złożył w dniu 9 marca 2015 roku.

Wymóg pierwszego wniosku - zgodnie z stanowiskiem Sądu Najwyższego - nie byłby niezbędny przy założeniu, że na emeryturę przechodzi się tylko raz w życiu. Przy tej konstrukcji bowiem, każdy następny wniosek byłby wnioskiem o podwyższenie świadczenia w związku z kontynuowaniem zatrudnienia i ubezpieczenia, czyli skorzystanie z możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem powszechnego wieku, oznaczałoby ustalenie kwoty emerytury dożywotniej z możliwością tylko jej waloryzacji lub podwyższenia z tytułu dalszego ubezpieczenia - opłacania składek. Założenie to jednak nie może być podzielone, gdy się zważy treść art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, w którym ustawodawca określił sposób ustalania podstawy wymiaru świadczenia, w sytuacji gdy wcześniej była pobierana („inna”) emerytura. Innymi słowy z przepisu tego wynika, że dopuszcza on kilkakrotne realizowanie się ryzyka emerytalnego. W utrwalonych poglądach judykatury przyjmuje się, że emerytura w niższym i w powszechnym wieku emerytalnym to odrębne rodzaje emerytur. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2006 r., I UK 82/06 (niepublikowany) wyrażono trafny pogląd, że nie ma przeszkód prawnych, aby ubezpieczony pobierający emeryturę przyznaną mu w niższym wieku emerytalnym dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - art. 32 ustawy emerytalnej, domagał się przyznania emerytury przysługującej w tzw. powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 27 tej ustawy, ponieważ ze względu na odmienne przesłanki nabycia prawa do obu tych świadczeń organ ubezpieczeń społecznych powinien wydać decyzje w oparciu o różne podstawy prawne przysługujących ubezpieczonemu świadczeń emerytalnych, a następnie wypłacać świadczenie wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego - art. 95 ust. 1 ustawy). Tak więc nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść wskazanego wyżej art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 roku, który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 roku, może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonemu urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, „zrównuje” w pewnym sensie sytuacje tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny

złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 ustawy emerytalnej.

Zatem - w ocenie Sądu Okręgowego - nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści przepisu art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę, przepis ten należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez wnioskodawcę na emeryturę na podstawie przepisu art. 29 ustawy emerytalnej. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy jak w pkt I sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 roku, poz. 490) - pkt II sentencji wyroku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych co doprowadziło do ustalenia w w/w orzeczeniu, iż wnioskodawca ma prawo do przeliczenia świadczenia przy uwzględnieniu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty zwaloryzowanych składek zaewidencjonowanych na koncie wnioskodawcy oraz dalszego trwania życia (art. 26 w/w ustawy).

Wskazując na powyższy zarzut, skarżący organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

Sąd Apelacyjny ustalił, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny i przedstawia się następująco. Wnioskodawca M. G. urodził się w dniu (...), zatem 65-ty rok życia ukończył w dniu 6 stycznia 2012 roku. W dniu 7 listopada 2008 roku wystąpił po raz pierwszy z wnioskiem o emeryturę. Wskutek rozpoznania tego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 19 grudnia 2008 roku przyznał M. G. emeryturę na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od dnia 1 listopada 2008 roku (nie zaś, jak ustalił Sąd I instancji od dnia 7 listopada 2008 roku). Następnie po ukończeniu 65-tego roku życia, w dniu 9 marca 2015 roku wnioskodawca wystąpił do ZUS z wnioskiem o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym. Na skutek tego wniosku ZUS decyzją z dnia 23 marca 2015 roku przyznał wnioskodawcy od dnia 1 marca 2015 roku emeryturę na podstawie art. 27 ustawy. Wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego 65 lat. W dniu 9 marca 2015 roku M. G. złożył w ZUS wniosek o przeliczenie emerytury w oparciu o przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 26 tej ustawy i zaskarżoną w rozpoznawanej sprawie decyzją z dnia 23 marca 2015 roku organ rentowy odmówił mu przeliczenia emerytury uznając, iż przeszkodą w przeliczeniu świadczenia jest fakt wystąpienia z wnioskiem o emeryturę przed dniem 31 grudnia 2008 roku oraz nabycie prawa do świadczenia przed tą datą.

Zdaniem organu rentowego art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma zastosowanie tylko do tych ubezpieczonych, którzy mają ukończony wiek emerytalny określony przepisem art. 27, legitymują się wymaganym stażem pracy, kontynuują ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu 65 lat (w przypadku mężczyzn) i nie mając ustalonego prawa do emerytury lub mając ustalone prawo świadczenia takiego nie pobierają, a z wnioskiem o emeryturę po raz pierwszy wystąpią po dniu 31 grudnia 2008 roku.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska organu rentowego co do zaprezentowanej w apelacji interpretacji przepisu art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31

grudnia 2008 roku może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Z kolei art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po 31 grudnia 2008 roku, a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Przytoczony na wstępie bezsporny stan faktyczny sprawy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż M. G. spełnia wszystkie przesłanki do przeliczenia emerytury, o których stanowi przepis art. 55 ustawy o FUS.

Przepis ten stwierdza, że obliczenie emerytury według „modelu kapitałowego” dopuszczalne jest dla osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 roku po kumulatywnym spełnieniu następujących przesłanek:

- ukończenia wieku emerytalnego (w przypadku mężczyzn urodzonych do dnia 31 grudnia 1947 roku – 65 lat) i stażu składowego i nieskładkowego (w stosunku do mężczyzn – 25 lat); wnioskodawca przesłankę tę spełnił;
- kontynuowaniu ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 wieku emerytalnego; wnioskodawca 65-ty rok życia ukończył w dniu 6 stycznia 2012 roku, po tej dacie był zatrudniony, co oznacza, że również ten warunek spełnił;
- wystąpieniu z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 roku, przesłanka ta w wypadku wnioskodawcy również ziściła się, gdyż emerytura w powszechnym wieku emerytalnym została mu przyznana na skutek wniosku złożonego w dniu 9 marca 2015 roku (decyzja z dnia 23 marca 2015 roku), pomimo tego, że emerytura na podstawie art. 29 ustawy została mu przyznana od dnia 1 listopada 2008 roku (na podstawie decyzji z dnia 19 grudnia 2008 roku).

Stwierdzić należy, iż literalna wykładnia art. 55 ustawy nie pozostawia wątpliwości, że warunek „wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku” odnosi się do starań o uzyskanie świadczenia określonego w art. 27 ustawy. Również argumenty systemowe nie przemawiają za odmienną wykładnią. Przechodzenie na emeryturę „kapitałową” stało się możliwe dopiero od dnia 1 stycznia 2009 roku. Wynika to z tego, że dopiero wówczas pierwsze roczniki osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku osiągały wiek 60 lat (dotyczyło to wyłącznie kobiet). Biorąc pod uwagę to spostrzeżenie, zrozumiałe staje się dlaczego ustawodawca wprowadził do art. 55 ustawy wymóg „wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku). Osoby, które przed tą datą uzyskały świadczenie po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego nie mogą skorzystać z obliczenia świadczenia na podstawie art. 26.

Z treści przepisu art. 55 nie można także wywodzić, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę. Przepis art. 55 należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na zasadach wynikających z art. 26 ustawy, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego, w przypadku mężczyzny 65 lat, a wniosek o emeryturę w powszechnym wieku został złożony po 31 grudnia 2008 roku, niezależnie od faktu uzyskania przez te osoby emerytury wcześniejszej lub w niższym wieku emerytalnym. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela w całości utrwalony już pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13 oraz wyroku z dnia 8 lipca 2015 roku, II UK 217/14.

Nie można przy tym zgodzić się z twierdzeniem organu rentowego, iż przepis art. 55 dotyczy wyłącznie osób, które nie pobierały świadczenia mając ustalone prawo do emerytury wcześniejszej lub w obniżonym wieku. Brzmienie przepisu nie pozwala na stwierdzenie, że spod jego regulacji wyłączone są osoby (ubezpieczeni) pobierające świadczenie. Regulację art. 55 należy rozumieć jako uprawnienie do przeliczenia emerytury przyznanej i wypłacanej ubezpieczonym, którzy nadal po uzyskaniu statusu emeryta na podstawie art. 27 ustawy opłacają składki na ubezpieczenie społeczne emerytalne i rentowe, pod warunkiem jednak, by wystąpili z wnioskiem o emeryturę na

podstawie art. 27 ustawy nie wcześniej niż po dniu 31 grudnia 2008 roku, czyli by nie mieli ustalonego prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym przed wskazaną datą.

Wnioskodawca pobiera emeryturę na podstawie art. 27 ustawy przyznaną na wniosek zgłoszony w dniu 9 marca 2015 roku, osiągnął wiek 65 lat, po ukończeniu tego wieku kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a zatem spełnia wszystkie przesłanki określone w art. 55 konieczne do przeliczenia emerytury według zasad w nim określonych.

Z tych przyczyn apelacja jako nieuzasadniona z mocy art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 sierpnia 2015 roku – pkt II sentencji wyroku.